

Nimimerkki: Adalmiinan helmi

Tuhat ja yksi

Seisoimme lampun alla sillä lailla, että kaikkialla muualla oli pimeää. Vain lamppu valaisi sinun kasvojasi pimeässä kesäyössä. Tuuli kahisi hiljaa pensaissa, joissa linnut lauloivat vielä illan viimeisiä laulujaan.

Joimme saman pullon suusta enkä päästänyt pihausta, kun katsoit minuun. Hengitit raskaasti. Kuuntelin sun hengityksen ääntä, ja suussa maistui makealta.

Katso minuun.

Katso minuun.

Katso minuun.

Ja sä katsoit. Sinun sinisillä silmilläsi sä katsoit. Silloin linnut lopettivat laulamisen ja tuuli puhaltamisen eikä sisältä kaikunut musiikkia. Oli aivan hiljaista.

“Kävelläänkö?” sä ehdotit hetken kuluttua.

Juoksimme pimeydessä kohti järven rantaa. Siellä oli laho laituri, joka vain vaivoin kantaa. Laudat natisivat jalkojemme alla ja vesi liplatti. Laituri oli vielä auringon lämmittämä. Kävin makuulle auringon lämmittämälle puupinnalle ja suljin silmät. Se tuntui selän alla karhealta. Laskin käteni viileään veteen yli laiturin reunan. Vesi sivelä sormenpäitäni.

Tuu mun viereen.

Tuu mun viereen.

Tuu mun viereen.

Ja sä kävit makaamaan siihen auringon lämmittämälle puupinnalle. Sun käsivarren iho oli lämmin, kun se kosketi omaani. Pidin silmäni liimattuna kaukasiin tähtiin. Vesi tuuditti minua rauhallisella liplatuksellaan.

”Rakastan öitä”, kuiskasin sulle ja yölle

Kaislat kuiskivat minulle vastaukseksi. Käännyit minun puoleeni, mutta et sanonut mitään. Tunsin sinun siniset silmäsi tai taivaankannen tuijotuksen. En tiedä tarkkaan, kun en uskaltanut varmistaa.

”On niin hiljaista ja rauhallista”, selitin.

”Joo, mäkin pidän yöstä”, sanoit.

Pidän tällaisista öistä, joina makaan karhealla laiturilla ja kaislat kuiskivat ja tähdet tuikkivat ja vesi liplattaa ja suussa maistuu makealta. Ja makaat mun vieressä ja tuoksut ihanalta.

Pyysin sua kertomaan mulle salaisuuden.

Se on salaisuus.

Se on salaisuus.

Se on salaisuus.

Mutta sä kysyitkin, miksi, ja mä vastasin, siksi, että on yö ja mä rakastan öitä.

”Mitä mä sit kerron?” sä kysyit.

”En mä tiedä. Se on salaisuuden pointti.”

”Okei, no kerro sä eka.”

Mä vedin paksua yöilmaa keuhkoihini ennen kuin aloitin. En ollut aivan varma, mihin oli ryhtymässä. Tää oli joko mun elämän pahin virhe tai paras päätös.

”Mä oon rakastunut turhaan”, hengähdin ja jatkoin, ”liian monta kertaa.”

Hetken kaikki oli taas hiljaista paitsi sanojani toistavat kaislat. Ilma tiivistyi ympärilleni ja kaislat väänsivät sanoistani rumia ja tähdet tuijottivat minua syytös silmissään ja...

”Mäkin oon rakastunut turhaan”, sä sanoit

Olin pidättänyt hengitystäni huomaamatta. Nyt pystyin taas hengittämään vapaasti.

”Liian monta kertaa?”

”Liian monta kertaa.”

Olimme sitten hiljaa.

Mä tunsin sinun siniset silmäsi. Tällä kerralla olin varma.

”Ketä sä oot rakastanut?” kysyin.

”En mä tiedä. Entä sä?”

”Se on salaisuus”, vastasin.

Pyysit kertomaan toisen salaisuuden. Selitit, että on yö.

Nousin ylös istumaan. Mietin, kertoisinko. Katselin kauas järven vastarannalle. Kuvittelin sinne toisen minän ja toisen sinän ja kuvittelin, mitä se minä vastaisi. Ääni kaikui pitkin järven pintaa.

“Pidin susta joskus pidin ja en pitänyt ja pidin ja en pitänyt ja sitten...”

Sanoin kaiken yhteen hengenvetoon

”Ja sitten?”

Olen rakastunut tuhat kertaa turhaan. Tiesit, mitä sitten, joten käänsin pääni pois.

Mutta.

Sä otit mua kädestä kiinni.

Ja sillä lailla vaan sä otit mua kasvoista kiinni.

Ja sillä lailla vaan sä suutelit mua.

Tuhannellakaan ei ole väliä, koska olen rakastunut tuhat ja yksi kertaa. Tuhat ja yksi on kaikki, mitä tarvitsen. Tuhat ja yksi yötä kanssasi. Olet minun tuhannen ja yhden yön tarinani.

Pidä siis minusta kiinni.

Pidä siis minusta kiinni.

Pidä siis minusta kiinni,

tuhatjayksituhatjayksituhatjayksituhatjayksituhatjayksituhatjayksituhatjayksituhatjayksi.

Kuule, kun huudan sinun nimeäsi, tuhat ja yksi.